

„Ние мислимъ, гласи телеграмата на великия везиръ, че момента е дошълъ, щото и двѣтъ страни да приематъ помирение, безъ да накърни достойнството имъ и Европа може съ полза да прѣдложи услугитъ си за това помирение. Колкото се касае до императорското правителство въ Цариградъ, то е готово да се обърне къмъ нея, не защото страната се чувствува изтощена: нѣма жертви, които биха били пощадени, щомъ като се касае да се запази цѣлокупността на отечеството, но защото ни е длъжностъ да спремъ, колкото е възможно по-скоро, проливането на кръвъ. И тъй, въ името на челоуѣколюбието, ние апелираме къмъ чувството на справедливостъ на великитъ сили и се надѣваме, че тѣ ще приематъ благосклонно нашата постѣпка“.

Нѣколко дена слѣдъ това, германскитъ императоръ далъ да разбере на турския посланикъ въ Берлинъ, че той не би взелъ никаква инициатива, нито пъкъ се би съгласилъ на прѣдложението, което Високата Порта прави. И другитъ европейски кабинети отклонили постѣпката на султановото правителство. Тогава Турция се обърнала къмъ Англия. Ето какво гласи телеграмата на великия везиръ до Мюзурузъ-Паша, посланикъ въ Лондонъ, отправена на 11-й декемврий:

„Прѣди десетъ дена Високата Порта се обърна къмъ великитъ сили, които сж подписали Парижкия трактатъ и изказа прѣдъ тѣхъ желание за въдворението на мира. При всичко, че тази постѣпка, която съставляваше прѣдмета на моята циркулярна телеграма отъ 30-й ноемврий, е получила по принципъ навредъ, благосклоненъ приемъ, обаче, тя не ладе резултатъ, какъвто ние имаме право да очакваме. При това положение на работитъ... Негово Императорско Величество Султана, прочувствуванъ отъ желанието да тури край на войната и избѣгне по-нататъшното кръвопролитие е рѣшилъ да се отправи до правителството на Нейно Величество Английската Кралица, което въ всички врѣмена се е показвало благосклонно за независимостта и цѣлокупността на империята — основенъ принципъ на нашия политически животъ“.